

Arrest

nr. 263 602 van 9 november 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 21 januari 2020 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 30 januari 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 juni 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster gehoord op 8 december 2020.

1.3. Op 11 mei 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 12 mei 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...)1971 te San Salvador. U hebt een zoon O. F. G. L. (O.V. xxx; CG xx/xxx), geboren op (...) 1999 te San Salvador. Sedert twintig jaar bent u niet meer samen met de vader van uw zoon. U behaalde in 2006 een diploma boekhouding. In april 2019 verhuisde u samen met uw zoon naar kolonie San Antonio 2, pasaje San Lorenzo, (...) in de stad San Marcos van het departement San Salvador. U werkte als receptioniste voor het bedrijf (...). Uw zoon studeerde aan de universiteit UCA in Antiguo Cuscatlan en ging de eerste week van december 2019 voor de laatste keer naar de universiteit. Naast zijn studies werkte uw zoon soms als hulpjongen in het bedrijf van zijn vader.

In augustus 2019 werd uw zoon benaderd door bendeleden van de MS13. Ze vroegen hem waar hij woonde. Uw zoon antwoordde, waarop ze hem gewoon lieten gaan. Op 15 december 2019 werd uw zoon tegengehouden door twee bendeleden van de MS13 aan uw huis. Zij eisten dat uw zoon drugs voor hen zou verkopen in de kolonie waar jullie woonden. Hij kreeg vierentwintig uur om hierover na te denken. Indien hij dit niet zou aanvaarden, was zijn leven in gevaar. Ze trokken hun T-shirts omhoog om te tonen dat ze gewapend waren. Vervolgens ging hij naar huis waar hij u vertelde wat er was gebeurd. Jullie belden naar de vader van uw zoon, die vervolgens naar jullie thuis kwam. Jullie vertelden hem wat er was gebeurd en hij zei dat jullie daar niet langer konden blijven. U ontving net op dat moment ook een telefoontje van uw nicht en vertelde haar ook wat er gebeurd was. Uw nicht stelde voor dat jullie naar haar huis zouden gaan, in kolonie Las Mercedes. De vader van uw zoon bracht jullie tot aan de hoofdweg, waar uw nicht jullie oppikte en meenam tot bij haar thuis. Jullie besloten die dag ook om het land te verlaten.

Op 17 december 2019 nam u ontslag. Op 18 december 2019 kocht de vader van uw zoon jullie vliegtickets naar België. U verliet El Salvador met uw zoon op 20 januari 2020 en jullie vlogen via Spanje naar België waar jullie zijn aangekomen op 21 januari 2020. Jullie dienden vervolgens een verzoek om internationale bescherming in op 30 januari 2020.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, het aankoopbewijs van uw vliegtickets, een document over de lening die de vader van uw zoon aanging om de tickets te kunnen kopen, een kopie van uw vorig paspoort, het betalingsbewijs van jullie Airbnb, uw NIT-kaart, de kaart van uw pensioengeld en uw sociale zekerheidskaart. Op 11 december 2020 bezorgde u via e-mail het CGVS nog een kopie van uw ontslagbrief.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw asielrelaas blijkt dat u uw verzoek baseert op dezelfde motieven als ingeroepen door uw zoon O. F. G. L. (O.V. xxx; CG xx/xxx). Gezien er ten aanzien van uw zoon een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofd niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw zoon is gebaseerd op de volgende motieven:

"Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas onderuit haalt.

Om te beginnen komen de verklaring van u en uw moeder over de plaats van het incident van 15 december 2019 niet overeen. Uw moeder verklaart namelijk dat u benaderd werd door de bendeleden bij aankomst thuis, in de pasage San Lorenzo (CGVS xx/xxx, p. 16, 18). U verklaart dan weer dat dit gebeurde op twee huisblokken van waar u woonde in een andere pasage (CGVS, p. 15). U wordt erop gewezen dat uw moeder verklaarde dat het in dezelfde pasage gebeurde als waar u woonde, waarop u poneert zich vergist te hebben (CGVS, p. 15). Uw excuus dat het complex is en het emotioneel voor stress zorgt (CGVS, p. 15), is uitermate zwak. Wanneer u later op vraag van uw advocaat nog eens tekent waar het voorval plaatsvond, en de plaats van het voorval deze keer wel aanduidt in pasage San Lorenzo en toevoegt dat het echt wel in pasage San Lorenzo gebeurde (CGVS, p. 22), kan dit niet meer overtuigen, gezien u op dat moment al gewezen was op de verklaringen van uw moeder (CGVS, p. 15). Bovendien zijn jullie verklaringen nog altijd tegenstrijdig. Uw moeder specificeerde namelijk de plaats waar u werd benaderd als 'aan uw huis', nadat u uw auto twee meter verderop had geparkeerd (CGVS 20/12337, p. 16, 18). Dit kan bezwaarlijk worden beschouwd als twee volledige huisblokken (CGVS, p. 15).

Ook jullie verklaringen over wanneer u welke bendeleden voor de eerste keer zag komen niet overeen. Zo verklaart uw moeder dat jullie de bendeleden die u tegenhielden in augustus 2019 al eerder hadden gezien (CGVS xx/xxx, p. 15-16), en expliciteert ze dat u haar had verteld dat het dezelfde bendeleden waren die jullie eerder hadden gezien (CGVS xx/xxx, p. 16). Ze vertelt verder dat noch zij, noch u de bendeleden hebben teruggezien na het incident van augustus (CGVS xx/xxx, p. 16), en bevestigt dat u op 15 december 2019 aangesproken werd door andere bendeleden (CGVS xx/xxx, p. 16). U beweert echter de bendeleden die u benaderde eind augustus 2019 nog nooit eerder gezien te hebben en u licht zelfs toe dat u denkt dat het gaat om nieuwelingen die u toen benaderden (CGVS, p. 16). Wanneer u op de verklaringen van uw moeder wordt gewezen, slaagt u er niet in om deze tegenstrijdigheid uit te leggen. Sterker nog, nadat u eerst herhaalt dat u de bendeleden voor het eerst zag in augustus 2019, poneert u plots dat dat de bendeleden die u in augustus 2019 lastigvielen dezelfde waren als de bendeleden die u op 15 december 2019 lastigvielen, en dat u zich op het moment dat het incident zich in december 2019 afspeelde, u uw geheugen probeerde op te frissen en zich herinnerde dat het dezelfde bendeleden waren als in augustus 2019 (CGVS, p. 16), terwijl u eerder beweerde dat de bendeleden die u op 15 december 2019 zag, u nog nooit eerder hadden aangesproken (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, pretendeert u dat u zich op dat moment de gezichten van de personen niet exact kon herinneren, en u het daarom was vergeten te vermelden, maar dat nu u uw geheugen oprist u opeens wel beseft dat het dezelfde personen zijn als degene die u in augustus 2019 tegenhielden (CGVS, p. 16). Dat u zich plots zou herinneren dat het om dezelfde personen zou gaan, kan hoegenaamd niet overtuigen, zeker gezien u eerder expliciet verklaarde dat u zich op het moment dat het incident in december 2019 plaatsvond al herinnerde dat het om dezelfde bendeleden ging (CGVS, p. 16). Dat u het overigens na liet om iets van het incident van 25 of 26 augustus 2019 bij de

Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te vermelden, terwijl u beweert dat het om dezelfde bendeleden zou gaan als 15 december 2019, komt uw geloofwaardigheid niet te goede.

Er wordt u verder nog gevraagd of u de naam of bijnaam kent van het derde bendelid dat u benaderde eind augustus 2019 en er niet bij was op 15 december 2019. Daarop poneert u dat u wel zijn gezicht, naam en toenaam hebt gezien in nieuwsberichten en op de Twitterpagina van de nationale burgerpolitie van El Salvador (PNC), maar dat u er niet aan herinnerd wil worden (CGVS, p. 17). Wanneer u erop gewezen wordt dat het toch vreemd is dat u een artikel leest over een bendelid dat u heeft lastiggevalen, maar u toch de naam niet meer weet, herhaalt u nog eens dat het beter is om het allemaal niet te herinneren (CGVS, p. 18). Pas wanneer u erop gewezen wordt dat het toch beter is dat u het zich wel probeert te herinneren, kan u zeggen dat de bijnaam van het bendelid 'El Crazy' is (CGVS, p. 18). U werd in de gelegenheid gesteld om de relevante tweets en nieuwsartikelen te bezorgen aan het CGVS, maar het CGVS heeft tot op heden hierover niets ontvangen. Het CGVS kon op de Twitterpagina van de PNC geen informatie vinden die overeenkomt met uw verklaringen. Er blijken wel politieacties te hebben plaatsgevonden in San Marcos, waarbij een persoon met de bijnaam 'El Crazy' werd opgepakt, maar dit gebeurde op 21 november 2019, en niet rond 18 september 2019 zoals u beweert, noch staat er de naam van uw kolonie bij vermeld (CGVS, p. 17) (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, bevindt zich in het administratief dossier).

Verder moet erop gewezen worden dat ook de verklaringen van u en uw moeder over de periode dat u bij uw tante bent gaan wonen, niet kunnen overtuigen. Zo stelt u initieel dat u op 18 december 2019 bij uw tante bent gaan wonen (CGVS, p. 5). Wanneer deze datum u herhaald wordt, verandert u uw verklaring naar 15 december 2019 (CGV, p. 5). U zou zich vergist hebben omdat u op 18 december 2019 uw tickets had gekocht. Deze poging tot verschoning is wederom uitermate zwak, gezien de datum dat u verhuisd bent, ook de datum is dat u problemen beweerde te hebben met bendeleden (CGVS, p. 14). Ook leggen jullie geen coherente verklaringen af over de manier waarop jullie naar uw tante zijn gegaan. U beweert namelijk dat u in de kofferbak van de wagen van uw vader zat en vervolgens overstapte in de wagen van uw tante waar u zich verstopte op de achterbank, afgedekt door tassen (CGVS, p. 14). Uw moeder verklaarde echter dat jullie ook zijn aangekomen bij uw nicht terwijl jullie verstopt zaten in de kofferbak (CGVS xx/xxx, p. 14). Bij DVZ heeft u dan weer laten optekenen dat uw vader u vervoerde terwijl u verstopt zat op zijn achterbank (DVZ verklaringen 19 juni 2020, p. 2, punt 5). Verder leggen noch u, noch uw moeder eenduidige verklaringen af over wie er bij jullie woonden in de periode dat jullie bij uw tante verbleven. Uw moeder vermeldt initieel enkel uw tante wanneer haar gevraagd wordt wie er bij haar op het adres in Las Mercedes woonde. Ook wanneer haar gevraagd wordt of dit betekent dat zij er onder hun tweeën woonden, haalt ze enkel aan dat u er ook woonde (CGVS xx/xxx, p. 5). Naderhand blijken er nog méér mensen op het adres bij uw tante te wonen en geeft uw moeder als uitleg dat ook de echtgenoot van uw tante en haar drie kinderen er woonden, maar bevestigde ze dat er geen andere mensen meer bij jullie woonden (CGVS xx/xxx, p. 5). Wanneer haar echter gevraagd wordt om te vertellen hoe ze haar dagen daar vulde, blijkt er opeens ook nog een baby bij jullie te wonen die ze eerder was vergeten te vermelden, met name haar kleinzoon (CGVS xx/xxx, p. 18). U verklaart dan weer dat naast jullie er nog uw tante, uw oom, twee nichten en een baby van vier maanden oud woonden (CGVS, p. 5). Erop gewezen dat uw moeder zei dat er drie kinderen van uw tante woonden, bevestigt u slechts dat dit klopt. Wanneer u vervolgens gezegd wordt dat de baby die u al had aangehaald een kind was van een van de drie kinderen, en er dus nog een persoon ontbreekt in uw opsomming, bevestigt u wederom slechts dat de baby inderdaad een kind is van uw nicht (CGVS, p. 5). Er wordt u nogmaals gezegd wat uw moeder had verklaard en wat u verklaarde, waarop u poneert dat u uw neef vergeten was te vermelden (CGVS, p. 5). Dat jullie beide hier personen 'vergeten' terwijl jullie er wel meer dan een maand verbleven zouden hebben, doet verder afbreuk aan uw verklaringen dat u door uw problemen naar het huis van uw tante zou zijn verhuisd.

Overigens is het ook opmerkelijk dat het adres op jullie identiteitskaarten niet overeenstemt met waar jullie werkelijk gewoond zouden hebben. Uw moeder gaf hieraan eerst de uitleg dat er in Simas de Bartolo een rivaliserende bende was ten opzichte van San Antonio en dat ze daarom het adres van uw vader erop gezet heeft. Even later in het persoonlijk onderhoud laat uw moeder zich echter ontvallen dat uw vader in dezelfde wijk woont, met name drie straten verder in dezelfde kolonie en dat ze in de kolonie wisten dat hij de vader is van uw zoon (CGVS xx/xxx, p. 13, 17). De logica om een adres te nemen van iemand anders in een zelfde wijk om een rivaliserende bende niet voor het hoofd te stoten, valt op deze manier weg. De kopie van het huurcontract van de woning in Kolonie San Antonio 2, pasaje San Lorenzo en de kopie van een elektriciteitsfactuur van jullie adres in Kolonie San Antonio Dos, pasaje Ira bieden geen verklaring waarom er een ander adres op jullie DUI prijkt. Uw moeder riep verder in dat het niet zeker was dat jullie op die adressen gingen blijven aangezien jullie er huurden maar dan nog is het bevreemdend dat ze het adres neemt van haar ex waar ze al twee decennia van weg is (CGVS xx/xxx, p. 4). Tot slot moet er ook worden opgemerkt dat uw houding niet in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade. Zo deed

u geen enkele moeite om de hulp in te roepen van de autoriteiten van uw land. Uw excuus, dat u schrik had dat ze de informatie zouden bezorgen aan de benadeelden omdat er benadeelden gefiltreerd zijn (CGVS, p. 20), kan niet overtuigen. Gevraagd hoe u dit weet, verwijst u slechts naar publicaties in kranten en iets dat u hoorde zeggen van uw buur (CGVS, p. 20). Er kan toch van u verwacht worden, dat indien u werkelijk vreesde voor uw leven, u ook enige moeite doet om naar de autoriteiten van uw land te stappen. Zeker gezien u na het incident van 17 augustus 2019 wél de moeite deed om naar een politiekantoor te gaan om te verifiëren dat u geen strafbare feiten had gepleegd (CGVS, p. 10).

Bovendien reisde u via Spanje naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u er geen verzoek om internationale bescherming in. Uw poging tot verschoning, dat u niet het idee had om in Spanje te blijven, en u het idee had om naar België te komen omdat er hier een beter asielprogramma was (CGVS, p. 12), is uitermate zwak. Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat als u werkelijk voor uw leven vreest, u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land een verzoek om internationale bescherming indient.

Voor de volledigheid, dient nog te worden gezegd dat wat betreft het incident van 17 augustus 2019 u de personen die u toen tegenhielden, van wie u denkt dat het politieagenten zijn, toen voor de eerste keer zag en vervolgens ook nooit meer hebt teruggezien (CGVS, p. 20-21). Alhoewel ze u initieel zeiden dat er een aanhoudingsbevel tegen u liep en ze u naar de gevangenis moesten brengen, hoorden ze via de radio zeggen dat ze u moesten laten gaan, wat ze vervolgens ook deden (CGVS, p. 10). Ook uit uw strafblad, dat u daaropvolgend opvroeg, bleek dat u geen strafbare feiten had begaan (CGVS, p. 10). Opmerkelijk is ook dat uw moeder hierover geen enkel gewag heeft gemaakt. Bijgevolg kan ook dit feit bezwaarlijk dienen om een nood aan internationale bescherming in uw hoofd kenbaar te maken.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw paspoorten, identiteitskaart, NIT-kaart, rijbewijs, studentenkaart, het aankoopbewijs van uw tickets, uw reisinformatie hebben slechts betrekking op uw identiteit, onderwijs en reisweg. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie. Een elektriciteitsfactuur van een woning in pasaje Ira in 2018 heeft slechts betrekking op één maand in 2018 en verder legt u nog een huurcontract van een huis in pasaje San Lorenzo neer. Zoals supra reeds uiteengezet is het eigenaardig dat geen van deze adressen overeenstemt met wat officieel op jullie DUI staat en gaf uw moeder daar geen toereikende uitleg voor."

Ook de documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, het aankoopbewijs van uw vliegtickets, een document over de lening die de vader van uw zoon aanging om de tickets te kunnen kopen, een kopie van uw vorig paspoort, het betalingsbewijs van jullie Airbnb, uw NIT-kaart, de kaart van uw pensioengeld en uw sociale zekerheidskaart, hebben slechts betrekking op uw identiteit en reisweg. Elementen die hier momenteel niet ter discussie staan. Ook de ontslagbrief die u nog via email bezorgde aan het CGVS, kan bezwaarlijk als bewijs dienen, gezien hierop te lezen valt dat deze al is opgesteld op 17 december 2018, en niet op 17 december 2019 daar waar u verklaard heeft er gewerkt te hebben tot 17 december 2019. Ook in uw DUI nummer en NIT nummer op deze ontslagbrief is er telkens een cijfer verkeerd: voor uw DUI is het tweede cijfer verkeerd en in uw NIT nummer is het vierde cijfer verkeerd (CGVS, p. 9).

U stelt dat u bij een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest door criminele bendes te worden gevisieerd omdat u in Europa hebt verbleven (CGVS, p. 21).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador

met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingen zaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Hierbij moet vooreerst gewezen worden op het feit dat uw relaas op zich al niet geloofwaardig is (cfr supra). U kan deze vrees ook niet concretiseren en baseert zich slecht op wat u had horen zeggen over buurtbewoners van uw moeder die zouden zijn afgeperst na terugkeer uit de Verenigde Staten (CGVS, p. 19). U vertelde overigens maar aan een beperkt aantal mensen over uw verblijf in Europa, en geen van hen is na uw vertrek benaderd geweest door bendeleden (CGVS, p. 19). Dat bendeleden dan ook zouden weten dat u in Europa hebt verbleven omdat bewakers u zouden zien aankomen en u hierdoor gevisieerd zou worden (CGVS, p. 19), is louter hypothetisch.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden

voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster wijst erop dat de bestreden beslissing integraal verwijst naar de beslissing genomen in hoofde van haar zoon. Zij verwijst dan ook naar de motieven uiteengezet in zijn verzoekschrift en neemt deze over. De Raad heeft in het arrest nr. 263 601 van 9 november 2021 deze middelen samengevat als volgt:

“In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker gaat in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft. Hij benadrukt onder verwijzing van de “Country Policy and Information Note El Salvador: Fear of gangs” van het UK Home Office van januari 2021 (stuk 3 bij het verzoekschrift) dat hij perfect past in het profiel van jongeren die gerekruteerd worden door bendeleden.

Verzoeker betoogt verder dat, zo de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van mening zou zijn dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker geeft aan niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal op basis van zijn motivering over de actuele veiligheidssituatie in El Salvador kan stellen dat hij “terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven”. Het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert is volgens verzoeker bovendien achterhaald. Hij stelt dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2021 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en dat het beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld, ter illustratie waarvan hij citeert uit het artikel “El Salvador: a country ruled by gangs – a photo essay” van The Guardian van 22 november 2019 en het artikel “A Nation Held Hostage” van Foreign Policy van 30 november 2019.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Hij vraagt in hoofde te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing vernietigd te zien teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.”

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgend stuk:

- uittreksels uit *Country Policy and Information Note El Salvador: Fear of gangs* van het UK Home Office van januari 2021 (stuk 3).

2.2.2. Op 2 september 2021 brengt de verwerende partij per drager overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus “El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire” van 13 juli 2021 en de COI Focus “El Salvador: Veiligheidssituatie” van 12 oktober 2020 en er de weblinken van weergeeft.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De bestreden beslissing neemt de motieven over van de beslissing genomen in hoofde van verzoeksters zoon. In het arrest van de Raad nr. 263 601 van 9 november 2021 inzake verzoeksters zoon wordt het volgende gesteld:

“2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op

ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) volgens de informatie blijkt dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is en er geen band voorhanden is met het Vluchtelingenverdrag op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging, zoals bijvoorbeeld bij situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen. Verder blijkt uit de informatie dat ook een band met het Vluchtelingenverdrag op basis van het behoren tot een sociale groep in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend is en dat het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door afpersing, onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet;

(ii) verzoekers relaas bevat een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas onderuit halen:

(1) de verklaringen van verzoeker en zijn moeder over de plaats van het incident van 15 december 2019 komen niet overeen;

(2) hun verklaringen over wanneer verzoeker welke benedeleden voor de eerste keer zag, komen niet overeen, verzoeker liet ook na om bij de DVZ iets te vermelden over het incident van 25 of 26 augustus 2019;

(3) aan verzoeker werd gevraagd of hij de naam of bijnaam kent van het derde benedeled dat hem benaderde eind augustus 2019 en er niet bij was op 15 december 2019, verzoeker vermeldde dat hij zijn gezicht, naam en toenaam gezien had in nieuwsberichten en op de Twitter pagina van de nationale burgerpolitie van El Salvador, maar dat hij er niet aan herinnerd wilde worden en de naam niet kende, pas na aandringen zegt hij dat de bijnaam van deze persoon El Crazy is, verzoeker heeft de artikelen of tweets niet bezorgd;

(4) de verklaringen van verzoeker en zijn moeder over de periode dat ze bij verzoekers tante zijn gaan wonen, kunnen niet overtuigen, verzoeker vergist zich van datum en ze leggen geen coherente verklaringen af over de manier waarop ze naar zijn tante zijn gegaan;

(5) verzoeker en zijn moeder leggen geen eenduidige verklaringen af over wie er bij hen woonde in de periode dat ze bij de tante verbleven, ze vergeten allebei personen te vermelden terwijl ze er meer dan een maand verbleven hebben, dit doet afbreuk aan verzoekers verklaringen dat hij door zijn problemen naar het huis van zijn tante is verhuisd;

(6) het is opmerkelijk dat het adres van hun identiteitskaarten niet overeenstemt met waar verzoeker en zijn moeder werkelijk gewoond hebben, de uitleg van zijn moeder om een adres te nemen van iemand anders (verzoekers vader) om een rivaliserende bende niet voor het hoofd te stoten, is niet geloofwaardig omdat verzoekers vader in dezelfde wijk en in dezelfde kolonie woont als verzoeker en zijn moeder;

(7) verzoekers houding is niet in overeenstemming met een gegronde vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade nu hij geen enkele moeite deed om de hulp in te roepen van de autoriteiten van zijn land; de reden hiervoor, dat ze informatie zouden doorgeven aan benedeleden, kan niet overtuigen; van verzoeker kan worden verwacht dat hij toch enige moeite doet, zeker als hij vreest voor zijn leven en zeker gezien hij na het incident van 17 augustus 2019 wel de moeite deed om naar een politiekantoor te gaan om te verifiëren dat hij geen strafbare feiten had gepleegd;

(8) verzoeker reisde via Spanje naar België, hij heeft daar geen verzoek om internationale bescherming ingediend, dit ondermijnt de ernst van de door hem aangehaalde problemen;

(9) bij het incident van 17 augustus 2019 lieten deze personen verzoeker gaan en uit verzoekers strafblad bleek dat hij geen strafbare feiten had gepleegd, verzoekers moeder heeft dit incident niet vermeld, dit incident kan bezwaarlijk dienen om een nood aan internationale bescherming in verzoekers hoofde kenbaar te maken;

(iii) de documenten die verzoeker neerlegt, kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen;

(iv) verzoeker heeft niet in concreto aannemelijk gemaakt dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, hij heeft in deze zin geen vrees aangehaald;

(v) uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet;

(vi) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken;

(vii) ten aanzien van verzoekers moeder werd ook een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Al deze motieven worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker heeft in El Salvador een rekruteringspoging door een bende meegemaakt. Hij werd op 15 december 2019 tegengehouden door twee personen van de bende MS die zeiden dat ze alles over hem en zijn moeder wisten. Ze toonden hem hun wapens. Ze verplichtten hem om hen te helpen drugs te verkopen binnen de kolonie, hij moest dit doen omdat ze hem in het oog hadden gehouden en ze hadden gemerkt dat hij met niemand problemen had en omdat hij een wagen had. Als hij zou weigeren liep zijn leven of dat van zijn moeder gevaar. Verzoeker kreeg 24 uur de tijd om ofwel de zone te verlaten ofwel voor hen te werken. Verzoeker en zijn moeder vluchtten dezelfde dag naar een tante van verzoeker, waar ze een maand bleven vooraleer naar Europa te reizen (notities CGVS, p. 14 en 15). Eind augustus 2019 had verzoeker ook al een minder ernstig incident meegemaakt waarbij hij enkel werd tegengehouden door bendeleden. Op 17 augustus 2019 was hij het voorwerp geweest van een politiecontrole, mogelijk niet door echte politie, die zeiden dat er een aangifte liep tegen hem, wat niet waar was. Deze personen lieten verzoeker gaan en hij vermoedt dat dit was om geld af te troggelen (notities CGVS, p. 10). Bij een terugkeer naar El Salvador vreest verzoeker dat ze zijn moeder zullen vermoorden omdat ze wraak willen nemen op hem of dat ze wraak nemen op zijn vader. Hij vreest ook dat ze hem rechtstreeks zullen aanvallen of vermoorden (notities CGVS, p. 15).

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit wat volgt blijkt immers dat aan de door verzoeker voorgehouden problemen geen geloof kan worden gehecht.

2.3.4.3. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat de verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert en dat het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, niet betekent dat ze niet gewelddadig te werk gaan en dat verzoekers leven niet in gevaar zou zijn. Verzoekster stelt dat de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn moeder, te wijten zijn

aan stress en omdat het traumatische ervaringen zijn, heeft verzoeker zich vergist. Dit betekent echter niet dat zijn hele relaas in twijfel kan worden getrokken. Ook legt de verwerende partij de focus op details en verliest zij de essentie van verzoekers problemen uit het oog. Het is niet relevant in welke pasage het incident zich voordeed. Verzoeker verwijst in dit verband naar volgende motieven:

“Om te beginnen komen de verklaring van u en uw moeder over de plaats van het incident van 15 december 2019 niet overeen. Uw moeder verklaart namelijk dat u benaderd werd door de bendeleden bij aankomst thuis, in de pasage San Lorenzo (CGVS xx/xxx, p. 16, 18). U verklaart dan weer dat dit gebeurde op twee huisblokken van waar u woonde in een andere pasage (CGVS, p. 15). U wordt erop gewezen dat uw moeder verklaarde dat het in dezelfde pasage gebeurde als waar u woonde, waarop u poneert zich vergist te hebben (CGVS, p. 15). Uw excuus dat het complex is en het emotioneel voor stress zorgt (CGVS, p. 15), is uitermate zwak. Wanneer u later op vraag van uw advocaat nog eens tekent waar het voorval plaatsvond, en de plaats van het voorval deze keer wel aanduidt in pasage San Lorenzo en toevoegt dat het echt wel in pasage San Lorenzo gebeurde (CGVS, p. 22), kan dit niet meer overtuigen, gezien u op dat moment al gewezen was op de verklaringen van uw moeder (CGVS, p. 15). Bovendien zijn jullie verklaringen nog altijd tegenstrijdig. Uw moeder specificeerde namelijk de plaats waar u werd benaderd als ‘aan uw huis’, nadat u uw auto twee meter verderop had geparkeerd (CGVS xx/xxx, p. 16, 18). Dit kan bezwaarlijk worden beschouwd als twee volledige huisblokken (CGVS, p. 15). Ook jullie verklaringen over wanneer u welke bendeleden voor de eerste keer zag komen niet overeen. Zo verklaart uw moeder dat jullie de bendeleden die u tegenhielden in augustus 2019 al eerder hadden gezien (CGVS xx/xxx, p. 15-16), en expliciteert ze dat u haar had verteld dat het dezelfde bendeleden waren die jullie eerder hadden gezien (CGVS xx/xxx, p. 16). Ze vertelt verder dat noch zij, noch u de bendeleden hebben teruggezien na het incident van augustus (CGVS xx/xxx, p. 16), en bevestigt dat u op 15 december 2019 aangesproken werd door andere bendeleden (CGVS xx/xxx, p. 16). U beweert echter de bendeleden die u benaderde eind augustus 2019 nog nooit eerder gezien te hebben en u licht zelfs toe dat u denkt dat het gaat om nieuwelingen die u toen benaderden (CGVS, p. 16). Wanneer u op de verklaringen van uw moeder wordt gewezen, slaagt u er niet in om deze tegenstrijdigheid uit te leggen. Sterker nog, nadat u eerst herhaalt dat u de bendeleden voor het eerst zag in augustus 2019, poneert u plots dat de bendeleden die u in augustus 2019 lastigvielen dezelfde waren als de bendeleden die u op 15 december 2019 lastigvielen, en dat u zich op het moment dat het incident zich in december 2019 afspeelde, u uw geheugen probeerde op te frissen en zich herinnerde dat het dezelfde bendeleden waren als in augustus 2019 (CGVS, p. 16), terwijl u eerder beweerde dat de bendeleden die u op 15 december 2019 zag, u nog nooit eerder hadden aangesproken (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, pretendeert u dat u zich op dat moment de gezichten van de personen niet exact kon herinneren, en u het daarom was vergeten te vermelden, maar dat nu u uw geheugen oprist u opeens wel beseft dat het dezelfde personen zijn als degene die u in augustus 2019 tegenhielden (CGVS, p. 16). Dat u zich plots zou herinneren dat het om dezelfde personen zou gaan, kan hoegenaamd niet overtuigen, zeker gezien u eerder expliciet verklaarde dat u zich op het moment dat het incident in december 2019 plaatsvond al herinnerde dat het om dezelfde bendeleden ging (CGVS, p. 16). Dat u het overigens na liet om iets van het incident van 25 of 26 augustus 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te vermelden, terwijl u beweert dat het om dezelfde bendeleden zou gaan als 15 december 2019, komt uw geloofwaardigheid niet te goede.”

Waar verzoeker aanvoert dat het niet relevant is in welke pasage precies het incident zich voordeed, wijst de Raad erop dat de rekruteringspoging van verzoeker op 15 december 2019 de directe aanleiding betreft tot de vlucht van hem en zijn moeder naar zijn tante en vervolgens naar het buitenland (notities CGVS, p. 14). Er mag toch van verzoeker en van zijn moeder verwacht worden dat zij eenduidige verklaringen kunnen afleggen over waar dit incident gebeurde. Het betreft wel degelijk een verschil dat zijn moeder zegt dat het in hun pasage/straat vlakbij hun huis gebeurde (adm. dossier, stuk 6, map met landeninfo, stuk 1, notities CGVS moeder, p. 16) en dat verzoeker zegt dat het op twee huisblokken in een andere pasage gebeurde (notities CGVS, p. 15). Zelfs al heeft verzoekers moeder het incident niet meegemaakt en heeft zij de info van haar zoon, dan nog mag verwacht worden dat zij gelijkluidende verklaringen afleggen over de plaats waar het gebeurde. Na confrontatie met de verklaringen van zijn moeder, zegt verzoeker dat hij zich vergist heeft en dat het emotioneel voor veel stress zorgt (notities CGVS, p. 15). Op het einde van het relaas tekent hij nog een plannetje (bijlage bij notities CGVS). De Raad stelt vast dat het opmerkelijk is dat verzoeker het incident initieel elders situeert dan zijn moeder. Alleszins kan dit niet opzij geschoven worden als niet relevant, wat verzoeker wenst, gezien het zijn directe vluchtaanleiding betreft. Bovendien moet dit samen gelezen worden met de andere motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst op de stress en het feit dat zijn ervaringen traumatisch waren. In dit verband wordt erop gewezen dat elke verzoeker om internationale bescherming onderhevig is aan een zekere mate van

stress. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat verzoeker melding heeft gemaakt, behalve bij de vraag over de pasage, dat hij gestresseerd was. Hij heeft ook niet aangegeven dat het voor hem onmogelijk zou zijn om het interview af te werken of dat hij leed aan zodanige mate van stress dat het interview niet op een normale manier kon verlopen. Verzoeker legde geen medisch attest voor en ook bij het verzoekschrift voegt hij geen stukken waaruit zou blijken dat dat hij lijdt aan een zware vorm van stress of aan paniekaanvallen. Ter zitting deelt verzoeker mee dat hij momenteel psychologische bijstand krijgt. De Raad stelt vast dat verzoeker noch zijn raadsman voor, tijdens of na het persoonlijk onderhoud melding hebben gemaakt van een aandoening die verzoeker zou verhinderen om op een normale manier zijn gehoor af te werken en de gebeurtenissen van in El Salvador te vertellen. Ook nu wordt geen stuk in dit verband voorgelegd. Bijgevolg kan de loutere verwijzing naar de stress waaronder verzoeker te lijden had, geen verklaring bieden voor de verschillende tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en die van zijn moeder.

2.3.4.4. Inzake het motief dat verzoeker de naam niet kende van het derde bendelid van het incident van eind augustus 2019, een persoon die hij wel met zijn naam erbij gezien had in nieuwsberichten, verwijst verzoeker opnieuw naar het feit dat hij getraumatiseerd is door de gebeurtenissen en paniekaanvallen krijgt als hij eraan terug denkt. De Raad verwijst naar wat gesteld wordt onder punt 2.3.4.3.

2.3.4.5. Verzoeker wijst op zijn profiel als jongeman die gerekruteerd wordt door de bendes en verwijst naar pagina's 26-28 van Country Policy and Information Note El Salvador: Fear of gangs van het UK Home Office van januari 2021 (stuk 3).

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers verklaringen in dit verband niet geloofwaardig worden geacht. Verzoekers relaas hierover bevat tegenstrijdigheden in vergelijking met het relaas van zijn moeder. Zijn kritiek hierop in het verzoekschrift gaat niet op, dit werd hierboven uiteengezet. Verder laat verzoeker de motieven ongemoeid inzake de tegenstrijdigheden over de periode na dit incident waarin hij en zijn moeder bij zijn tante zijn gaan wonen en over wie er allemaal in het huis van deze tante woonde. Hij laat ook het motief ongemoeid inzake het feit dat het adres op hun identiteitskaarten niet overeenstemt met waar ze werkelijk zouden gewoond hebben en dat de uitleg hierover om een rivaliserende bende niet voor het hoofd te stoten, niet klopt met verzoekers moeders overige verklaringen. Deze motieven zijn pertinent en steunen op de stukken van het administratief dossier, de Raad sluit zich erbij aan. Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in om aannemelijk te maken dat zijn verklaringen over de poging tot rekrutering door een bende, geloofwaardig zijn.

Waar verzoeker verwijst naar stuk 3 van het verzoekschrift, herinnert de Raad eraan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat hij beweert, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak.

Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel persoonlijk en werkelijk dreigt te worden vervolgd of gevisieerd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten diens individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Nu verzoekers verklaringen aangaande de poging om hem te rekruteren en de gebeurtenissen daarna niet geloofwaardig zijn, blijft hij evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

Daarbij komt dat in de landeninformatie kan worden gelezen dat de bendes, in de wijken die onder hun controle staan, kinderen en minderjarige jongeren gebruiken voor hun criminele activiteiten, waarbij een vraag tot 'samenwerking' of het verlenen van diensten kan uitmonden in rekrutering. Niet alle kinderen en jongeren, afkomstig uit wijken die onder controle staan van een bende, lopen echter een even groot risico om in het vizier te komen van bendes. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat het risico afhankelijk is van het profiel van de jongeren, in de zin dat de bendes voornamelijk kwetsbare jongeren in moeilijke socio-economische situaties viseren.

Dit wordt bevestigd door de informatie die verzoeker bijbrengt. Daaruit blijkt dat de bende MS (de bende die in verzoekers buurt de plak zwaait, zie notities CGVS, p. 7) slechts uitzonderlijk actief nieuwe leden

rekruteert. Deze informatie bevestigt dat de bendes hoofdzakelijk kwetsbare kinderen en jongeren in moeilijk socio-economische situaties rekruteren. De Raad wijst erop dat verzoeker niet aan dit profiel voldoet, hij was op 15 december 2019 twintig jaar oud en hij studeerde mechanische ingenieurskunde aan de universiteit. Verzoekers profiel voldoet dus niet aan de kenmerken van jongeren die doorgaans in het vizier komen van bendes voor samenwerking, dienstverlening en rekrutering. Verzoeksters moeder werkte als receptioniste (adm. dossier, stuk 6, map met landeninformatie, stuk 1, notities CGVS moeder, p. 9). Er kan dan ook niet worden gesteld dat verzoeker zich in een slechte of kwetsbare socio-economische situatie of enige andere situatie van uitsluiting bevond waardoor hij nood zou hebben aan bescherming door een bende.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat leden van de MS13 hem zouden hebben gedwongen met hen samen te werken dan wel zouden hebben getracht hem te rekruteren.

2.3.4.6. Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat hij verklaard heeft dat hij geen bescherming durfde te zoeken bij de autoriteiten gezien de politie samenwerkt met bendeleden en door bendeleden is geïnfiltrerd. Dit strookt volgens verzoeker met de pagina's 78-80 van Country Policy and Information Note El Salvador: Fear of gangs van het UK Home Office van januari 2021 (stuk 3). Hij wijst erop dat het feit dat hij naar de politie stapte om zijn strafblad te verkrijgen, hier geen afbreuk aan doet omdat hij hiermee geen klacht indiende tegen de bendes.

De Raad sluit zich er echter bij aan dat kan worden aangenomen dat verzoeker, indien hij werkelijk vreesde voor zijn leven, toch enige moeite zou gedaan hebben om naar de autoriteiten van zijn land te stappen, zeker nu hij na het incident van 12 augustus 2019 wel de moeite deed om naar een politiekantoor te gaan om te verifiëren dat hij een blanco strafblad had. Ondanks zijn wantrouwen en ondanks de corruptie bij de politie, richtte hij zich wel tot hen voor andere zaken. Dat hij zich voor andere zaken wel tot de politie kon richten, doet enigszins afbreuk aan zijn angst om een klacht in te dienen bij de politie tegen de bende. Door in het verzoekschrift louter te volharden in zijn verklaringen en te herhalen dat hij geen vertrouwen heeft in de politie die corrupt is, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die bovenvermelde bevindingen in een ander daglicht kunnen stellen, laat staan de daaraan verbonden conclusies kunnen weerleggen.

2.3.4.7. De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.3.4.8. Volledigheidshalve – enkel verzoekers moeder heeft in dit verband zelf een vrees aangehaald – stelt de Raad nog vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Te dezen blijkt evenwel uit niets dat verzoeker ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, maakt verzoeker immers zijn relaas niet aannemelijk. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor

vervolgning dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat verzoeker een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolgning dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoeker zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus “El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire” van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoeker niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielpprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolgning dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat in concreto aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van zijn eerdere beweerde problemen met bendeleden en/of het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

2.3.4.9. Waar verzoeker verder in het verzoekschrift nog verwijst naar de huidige coronacrisis en betoogt dat hij bij terugkeer naar El Salvador niet alleen zal worden geconfronteerd met bendes die hem afpersen, maar ook geen werk zal hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg zal kunnen krijgen indien hij besmet raakt met deze ziekte, beperkt hij zich tot loutere beweringen en hypothesen die hij niet staft aan de hand van concrete en objectieve gegevens en informatie. De Raad benadrukt dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om elementen aan te reiken die zijn voorgehouden vrees in concreto aannemelijk kunnen maken. Verzoeker blijft daartoe in casu in gebreke.

2.3.4.10. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.11. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolgning in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoeker ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons” (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “highly targeted and individualized” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoeker meent niet te begrijpen “hoe verwerende partij na hetgeen zij in haar motivering uiteenzet, kan stellen dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven”, doch weerlegt de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert achterhaald is. Met zijn algemeen betoog dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2021 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld toont verzoeker immers geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker geciteerde persartikels, die overigens dateren uit 2019, laten niet toe anderszins te besluiten.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt

voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2.3.2. Verzoekster uit geen kritiek op de eigen motieven van haar beslissing. Volledigheidshalve wordt er nog op gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat ook verzoekster uitvoerig door het CGVS werd gehoord. Tijdens haar persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Er is geen sprake van een beoordelingsfout of van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

2.3.3. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET